

Mesajul Papei Francisc pentru Postul Mare 2017

Papa Francisc se oprește asupra parabolei omului bogat și a săracului Lazăr pentru a arăta că Postul Mare este „un timp propice pentru a deschide poarta pentru orice nevoiaș și a recunoaște în el sau în ea fața lui Cristos”.

07.02.2017

Iubiți frați și surori,

Postul Mare este un nou început, un drum care conduce spre o țintă sigură: Paștele sau Învierea, victoria lui Cristos asupra morții. Și tot acest timp ne adresează o invitație puternică la convertire: creștinul este chemat să se întoarcă la Dumnezeu "din toată inima", pentru a nu se mulțumi cu o viață mediocră, ci să crească în prietenia cu Domnul. Isus este prietenul fidel care nu ne părăsește niciodată, pentru că, și atunci când păcătuim, așteaptă cu răbdare întoarcerea noastră la el și, cu această așteptare, manifestă voința sa de iertare (cf. *Omilia la sfânta Liturghie*, 8 ianuarie 2016).

Postul Mare este momentul favorabil pentru a intensifica viața spiritului prin sfintele mijloace pe care Biserica ni le oferă: postul, rugăciunea și pomana. La baza a toate este cuvântul lui Dumnezeu, pe care în acest timp suntem invitați să-l ascultăm și să-l medităm cu o mai

mare asiduitate. Îndeosebi, aici aş vrea să mă opresc asupra parabolei omului bogat şi a săracului Lazăr (cf. *Lc 16,19-31*). Să ne lăsăm inspiraţi de această pagină atât de semnificativă, care ne oferă cheia pentru a înţelege cum să acţionăm pentru a ajunge la adevărata fericire şi la viaţa veşnică, îndemnându-ne la o convertire sinceră.

1. Celălalt este un dar

Parabola începe prezentând cele două personaje principale, dar săracul e cel care este descris în manieră mai detaliată: el se află într-o condiţie disperată şi nu are puterea de a se ridica, zace la poarta bogatului şi mănâncă firimiturile care cad de la masa lui, are răni pe tot trupul şi câinii vin să le lingă (cf. v. 20-21). Aşadar tabloul este sumbru, iar omul este degradat şi umilit.

Scena este şi mai dramatică dacă se ia în considerare că săracul se

numește "Lazăr": un nume încărcat de promisiuni, care literalmente înseamnă "Dumnezeu ajută". De aceea, acest personaj nu este anonim, are trăsături foarte precise și se prezintă ca un individ la care trebuie asociată o istorie personală. În timp ce pentru bogat el este ca invizibil, pentru noi devine cunoscut și aproape familial, devine o față; și, ca atare, un dar, o bogăție inestimabilă, o ființă voită, iubită, amintită de Dumnezeu, chiar dacă condiția sa concretă este aceea a unui refuz uman (cf. *Omilie la sfânta Liturghie*, 8 ianuarie 2016).

Lazăr ne învață că *celălalt este un dar*. Relația corectă cu persoanele constă în a le recunoaște valoarea cu recunoștință. Și săracul la poarta bogatului nu este un obstacol deranjant, ci un apel să ne convertim și să ne schimbăm viața. Prima invitație pe care ne-o adresează această parabolă este aceea de a

deschide poarta inimii noastre pentru celălalt, pentru că fiecare persoană este un dar, fie vecinul nostru, fie săracul necunoscut. Postul Mare este un timp propice pentru a deschide poarta pentru orice nevoiaș și a recunoaște în el sau în ea fața lui Cristos. Fiecare dintre noi întâlnește astfel de oameni pe drumul său. Fiecare viață care ne vine în întâmpinare este un dar și merită primire, respect, iubire. Cuvântul lui Dumnezeu ne ajută să deschidem ochii pentru a primi viața și a o iubi, mai ales când este slab. Dar pentru a putea face aceasta este necesar să luăm în serios și ceea ce ne revelează evanghelia cu privire la omul bogat.

2. Păcatul ne orbește

Parabola este nemiloasă în a evidenția contradicțiile în care se află bogatul (v. 19). Acest personaj, contrar săracului Lazăr, nu are un nume, este calificat numai ca "bogat".

Opulența sa se manifestă în hainele pe care le poartă, de un lux exagerat. De fapt, purpura era foarte scumpă, mai mult decât argintul și decât aurul, și de aceea era rezervată divinităților (cf. *Ier* 10,9) și regilor (cf. *Jud* 8,26). Mătasea fină era o lână specială care contribuia să dea ținutei un caracter aproape sacru. Așadar, bogăția acestui om este excesivă și pentru că este etalată în fiecare zi, în mod obișnuit: "Petrecea în fiecare zi cu mare fast" (v. 19). În el se întrevede în mod dramatic corupția păcatului, care se realizează în trei momente succesive: iubirea față de bani, vanitatea și mândria (cf. *Omilie la sfânta Liturghie*, 20 septembrie 2013).

Spune apostolul Paul că "rădăcina tuturor relelor este iubirea de bani" (*1Tim* 6,10). Ea este motivul principal al corupției și sursă de invidii, certuri și suspiciuni. Banul poate ajunge să ne domine, așa încât să devină un

idol tiranic (cf. Exortăția apostolică *Evangelii gaudium*, 55). În loc să fie un instrument în slujba noastră pentru a face binele și a exercita solidaritatea față de alții, banul ne poate aservi pe noi și lumea întreagă la o logică egoistă care nu lasă spațiu iubirii și împiedică pacea.

Parabola ne arată după aceea că lăcomia bogatului îl face vanitos. Personalitatea sa se realizează în aparențe, în a arăta celorlalți ceea ce el își poate permite. Însă aparența maschează golul interior. Viața sa este prizonieră a exteriorității, a dimensiunii celei mai superficiale și efemere a existenței (cf. *ibid.*, 62).

Treapta cea mai joasă a acestei degradări morale este mândria. Omul bogat se îmbracă de parcă ar fi un rege, simulează ținuta unui dumnezeu, uitând că este pur și simplu un muritor. Pentru omul corupt de iubirea față de bogății nu

există altceva decât propriul "eu" și pentru aceasta persoanele care-l înconjoară nu intră în privirea sa. Rodul alipirii de bani este, așadar, un soi de orbire: bogatul nu vede săracul înfometat, rănit și prosternat în umilirea sa.

Privind acest personaj, se înțelege pentru ce evanghelia este așa de clară în a condamna iubirea față de bani: "Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni; căci sau îl va urî pe unul și îl va iubi pe celălalt, sau va ține la unul, iar pe celălalt îl va disprețui. Nu puteți sluji lui Dumnezeu și mamonei" (*Mt 6,24*).

3. Cuvântul este un dar

Evanghelia bogatului și a săracului Lazăr ne ajută să ne pregătească bine pentru Paștele care se apropie. Liturgia din Miercurea Cenușii ne invită să trăim o experiență asemănătoare cu aceea pe care o trăiește bogatul în manieră foarte

dramatică. Preotul, impunând cenușa pe cap, repetă cuvintele: "Adu-ți aminte că pământ ești și în pământ te vei întoarce". De fapt, bogatul și săracul mor amândoi și partea principală a parabolei se desfășoară în lumea de dincolo. Cele două personaje descoperă pe neașteptate că "n-am adus nimic în lume și nimic nu putem lua din ea" (*1Tim 6,7*).

Și privirea noastră se deschide spre lumea de dincolo, unde bogatul are un dialog lung cu Abraham, pe care-l numește "părinte" (cf. *Lc 16,24.27*), demonstrând că face parte din poporul lui Dumnezeu. Acest amănunt face viața sa și mai contradictorie, deoarece până acum nu s-a spus nimic despre relația sa cu Dumnezeu. De fapt, în viața sa nu era loc pentru Dumnezeu, unicul său dumnezeu fiind el însuși.

Numai printre chinurile din lumea de dincolo bogatul îl recunoaște pe Lazăr și ar vrea ca săracul să aline suferințele sale cu un pic de apă. Gesturile cerute de la Lazăr sunt asemănătoare cu acelea pe care ar fi putut să le facă bogatul și pe care nu le-a făcut niciodată. Totuși, Abraham îi explică: "Ai primit cele bune în timpul vieții, iar Lazăr, cele rele; acum însă el este aici fericit, tu însă suferi" (v. 25). În lumea de dincolo se restabilește o anumită egalitate și relele vieții sunt echilibrate de bine.

Parabola se prelungește și astfel prezintă un mesaj pentru toți creștinii. De fapt, bogatul, care are frați ce încă sunt în viață, îi cere lui Abraham să-l trimită pe Lazăr la ei pentru a-i avertiza; însă Abraham răspunde: "Îi au pe Moise și pe profeți: să asculte de ei" (v. 29). Și în fața obiecției bogatului, adaugă: "Dacă nu ascultă de Moise și profeți,

chiar dacă ar învia cineva din morți, nu se vor convinge" (v. 31).

În acest mod reiese adevărata problemă a bogatului: rădăcina relelor sale este faptul de "a nu da ascultare cuvântului lui Dumnezeu"; acest lucru l-a dus să nu-l mai iubească pe Dumnezeu și apoi să-l disprețuiască pe aproapele. Cuvântul lui Dumnezeu este o forță vie, capabil să trezească convertirea în inima oamenilor și să orienteze din nou persoana spre Dumnezeu. A închide inima în fața darului lui Dumnezeu care vorbește are drept consecință închiderea inimii în fața darului fratelui.

Iubiți frați și surori, Postul Mare este timpul favorabil pentru a ne reînnoi în întâlnirea cu Cristos viu în cuvântul său, în sacramente și în aproapele. Domnul - care în cele patruzeci de zile petrecute în pustiu

a învins înșelăciunile ispititorului -
ne indică drumul de urmat.

Duhul Sfânt să ne conducă să
parcurgem un adevărat drum de
convertire, pentru a redescoperi
darul cuvântului lui Dumnezeu, să
fim purificați de păcatul care ne
orbește și să-l slujim pe Cristos
prezent în frații nevoiași.

Îi încurajez pe toți credincioșii să
exprime această reînnoire spirituală
participând și la inițiativele din
Postul Mare pe care multe organisme
ecleziale, în diferite părți ale lumii, le
promovează pentru a face să crească
cultura întâlnirii în unica familie
umană.

Să ne rugăm unii pentru alții pentru
ca, părtași de victoria lui Cristos, să
știm să deschidem porțile noastre
pentru cel slab și pentru cel sărac.
Atunci vom putea trăi și mărturisi în
plinătate bucuria Paștelui.

Vatican, 18 de octombrie 2016

Sărbătoarea Sfântul Luca,
Evanghelist.

Francisco

Traducere de pr. Mihai Pătrașcu
www.ercis.ro

© Copyright - Libreria Editrice
Vaticana

.....

pdf | document generat automat din
[https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/
mensajul-papei-francisc-postul-
mare-2017/](https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/mensajul-papei-francisc-postul-mare-2017/) (06.08.2025)